

عنوان مقاله:

جلوه های بلاغی دعاء در قرآن

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات جدید در علوم انسانی، دوره 5، شماره 15 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

کبری رحیمی نوکانی - دانش آموخته کارشناسی ارشد دانشگاه اصفهان. ایران مدرس دانشگاه آزاد اسلامی کرمانشاه. ایران

خلاصه مقاله:

دعا از مهم ترین عباداتی به شمار می رود که انسان را به پروردگار و خالقش متصل می کند. دعا کردن امری فطری در وجود آدمی محسوب می شود زیرا انسان در هنگام سختی ها و مشکلات بوسیله دعا به خدا پناه میبرد. قرآن کریم دستور جامعی است برای احکام اسلام و چشمه گوارایی که با خیر و برکتش برقلوب مومنین جاری شده است. از جمله فیوضات این کتاب الهی، اهمیتی است که برای دعا قایل شده است و رسول اکرم - صلوات الله علیه- امتش را بشارت داده به اینکه، خداوند آیات روشنی در فضل دعا و ترغیب به انجامش و وعده استجابتش نازل کرده است. اما آیات دعایی که در قرآن آمده است بر زبان پیامبران و صالحین جاری شده است و یا تعلیماتی از سوی خداوند است که به بندگانش آموزش داده که چگونه دعا کنند و چگونه او را بخوانند. پژوهشگر و محقق قرآن کریم کلماتی را که در معانی و صیغه های مختلف آمده است می یابد و پی می برد که آیات دعایی در قرآن از کامل ترین ادعیه به شمار می روند و مضمون اکثر این دعاها تکیه بر طلب آموزش برای گناهان و دعا برای پدران و فرزندان و مومنین و در خواست بهشت و نجات از آتش جهنم است. اسلوب قرآن کریم به فصاحت الفاظ و قوت بیان و دقت معانی ممتاز است، اسلوبی که به شیوه های دیگر شبیه نیست. اسلوب زیبایی که منحصر به فرد است و به شعر شاعران و نثر خطیبان و سجع کاهنان شباهت ندارد، اسلوبی که جان ها را به لرزه در می آورد و قلب ها و گوش ها را سحر میکند و تکرار در آن باعث تاثیر و حلاوت بیشتر می شود. این اثر، بلاغت آیات دعایی در قرآن را بررسی میکند و اعجاز بلاغی را در انتخاب الفاظ مناسب و معانی جالب روشن می کند و مفید این نکته است که آیات دعایی کامل ترین و بلیغ ترین دعاها به شمار می رود.

کلمات کلیدی:

دعا، بلاغت، قرآن کریم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/948244>

